

“Sóc un especialista en personatges perdadors”

Joaquim Carbó mostra la seva mirada aguda i crítica des d'una distància higiènica i creativa Foto: QUIM PUIG.

Joaquim Carbó (Caldes de Malavella, 1932) és un dels grans autors catalans, amb alguns premis honorífics pel conjunt de la seva trajectòria d'aquells que molts no reben en vida. Segurament és més conegut per les seves obres per a nois i noies, com ara el clàssic *La casa sota la sorra* o la seva feina històrica a *Cavall Fort*, però sempre ha escrit també per al públic adult. Una mena de doble personalitat creativa, com un Jekyll i Hyde. Males Herbes li publica *Va com va!* que serà a les llibreries a partir del 23 de novembre.

M'agradaria tenir una vareta màgica que estimulés a llegir passant, és clar, per la llibreria

Per ser un bon Jekyll, cal tenir un Hyde al calaix?

I tant! Quan escric per als més petits, procuro no defugir els temes més conflictius que ens assetgen i intento resoldre'ls d'una manera positiva. No renuncio als malvats ni als brètols, però procuro que, encara que puguin quedar simpàtics, no arribin a sortir-se amb la seva. No voldria induir els joves lectors a la desesperació, a fer-los pensar que no hi ha res a fer perquè llavors podrien creure que no val la pena lluitar ni donar la cara per provar de canviar les coses, per més difícil que sigui. Per al públic adult no em fa res plantejar situacions que l'experiència em fa saber que han d'acabar com el rosari de l'aurora. La vida, en general, encara que t'hagis escapat de rebre els quatre-cents cops, sempre acaba malament.

La novel·la és en primera persona i en present. És gaire autobiogràfica o... va com va?

No! Per sort, he viscut al marge de casos com el del protagonista de la meua novel·la. Amb cert confort i tot. Si quan era un nen de set anys i a casa les passàvem ben magres m'haguessin dit que de gran tindria pis de propietat, una caseta al poble i un cotxe, els hauria dit que s'havien begut l'enteniment. El que passa és que sóc un bon observador. En alguna ocasió ja he explicat que sóc molt més espectador que no pas actor. Veig tantes pel·lícules i obres de teatre com puc. I m'adono del que passa al meu voltant. I prenc notes del que em sobta.

Presenta al protagonista com “un supervivent d'aquesta i de totes les crisis, un heroi corrent però carismàtic”. N'hi ha uns quants d'aquests, oi?

És evident que el món n'és ple! Ara, això de carismàtic ho he d'agrar als editors, ja que no se m'hauria acudit qualificar-lo així. Per mi, simplement, és un perdador. En realitat, sóc un especialista en perdadors. Ja a la primera novel·la que vaig publicar fa gairebé cinquanta anys [*Els orangutans*] el protagonista també ho era. Com ho han estat a d'altres novel·les i narracions. Personatges que conec de prop, que sé com són, que puc dominar, que els puc controlar, que tenen problemes per arribar a final de mes...

Per vehicular el discurs indignat de l'obra, afegeix una trama amb assassinat inclòs...

Cert. En el curs del seu viatge als inferns, el protagonista de *Va com va!* intervé o es troba embolicat en

afers molt diversos. Alguns d'ells, m'atreviria a dir que ben esqueixats i divertits, però que no per això deixen de ser més dramàtics.

De fet, el protagonista és un “solucionador”. Està a l'atur i es dedica a ajudar els veïns del barri en temes inconfessables...

Sí, els ajuda, sobretot si en pot treure alguna cosa, perquè no té cap mena de recurs econòmic regular per subsistir. El que fa en alguna ocasió és avisar quan comprèn que hi ha algú que es disposa a llançar-se de cap a un prometedori negoci que enlluerna els incauts que es pensen que compren duros a quatre pessetes i que, de fet, poden ser víctimes d'una estafa piramidal a l'estil d'aquella relacionada amb la filatèlia.

Vostè ha publicat més de cent llibres, ha rebut guardons honorífics... però amb aquesta novel·la demostra que encara li queda molt per escriure, per explicar, per “buidar”...

Portar més de cinquanta anys al peu del canó no m'ha cansat, al contrari. Explicar per escrit allò que veig al meu voltant i que tant pot entusiasmar-me com indignar-me forma part de la meua vida. Sóc un bon lector de premsa i cada dia passo una estona retallant aquelles notícies i articles que em poden servir per farcir una idea. O per suggerir-me'n una altra.

Hi ha cap manera de millorar el panorama editorial? De no estar tan manats per les xifres quan el tema són les lletres?

Tinc tres llibres per a nois i noies a punt de sortir. Dos, ja fa més d'un any que podrien haver-se publicat, però la crisi del sector ha frenat el ritme editorial que, altrament, continua força accelerat. Una editorial és una empresa comercial la finalitat de la qual és tenir com més benefici millor. Si el públic no correspon i es retreu, malament rau! Ja fa temps que crec que la immersió lingüística, que tants beneficis ha proporcionat a aquells que tenien ganes d'expressar-se per escrit en català –d'aquí que actualment hi hagi tants i tan bons escriptors–, no ha tingut els mateixos efectes entre el públic. M'agradaria tenir una vareta màgica que estimulés a llegir passant, és clar, per la llibreria o la biblioteca.

Publicat a:

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/913865-lsoc-un-especialista-en-personatges-perdedorsr.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui